

Teluca sama neměla jisto. Co o Antarktidě zatím věděla, bylo, že ji podle mapy pokrýval sniž a panovala tu velmi nízká teplota. Jako bytost, která miluje teplo a slunečné dny, se zde necítila dobře.

„Nemáme něco jako seznam zdejších rostlin?“ vyslovila v domněni, že Witherite o tom bude vědět stejně prd jako ona.

„Víceméně tam rostou jen řasy, mechy, játrovky a lišejníky.“

„Něco, co má kožich nebo klec?“

„Mech má kožich, lišejníky by vzdáleně klec připomínat mohly.“

„Ale klec, co je ve skutečnosti rostlina s kožichem, tu asi růst nebude, co?“

Witherite mlčel. Bezpochyby věděl, že nic takového kolem nenajde, jen to nechtěl napřimo říct.

„Nějaký tip?“ zeptala se.

„Existuje strom s názvem kleč. Je to malá borovice. Počítá se to?“ promluvil váhavě z obrazovky.

„Za zvážení to stojí,“ přikývla. „Kde roste?“

„Jestli mám být pro jednu upřímný, nemám tušení. Nemáme o tom žádný záznam.“

„Takže hledat tenhle konkrétní strom by vyšlo vlastně nastejno jako celé moje pátrání,“ vzdychla Teluca. Navíc Rytíř jednou říkal, že ve vesmíru je máloco tak nedokonalé jako pozemské stromy. Na její planetě měli rostliny podobné stromům, ale všechny rozpínaly své větve do stejné šířky a ve stejných místech, jako by každý z nich byl jen kopii toho předchozího. A listy? Každý z nich jiný? Nemyslitelné. Větve u nich vyhlížely jako orámované drobnou temně modrou plachetkou.

„Jestli hledáš spíš květinu, zkus teplejší oblast,“ dal jí tip, který bezpochyby právě vyčetl z databáze.

„Rostlina, která potřebuje kožich, přeci musí zvládnout chlad, ne?“ mínila Teluca. O zahradníčení však věděla zoufale málo.

„A rozhodně i sniž. Půjde stavět sněhuláka,“ dodal ironicky Witherite. Nakonec mu dala za pravdu. S výtahem se ještě tu noc přesunula do teplejší krajiny. Ne však zas o tolik teplejší. Když znovu mluvila s Witherem, pověděl jí, že momentálnímu období na Zemi říkají duben. V dubnu zdejší kraje prý mivaly teplotu kolem šesti až sedmi stupňů. Teluca tedy vylezla. Vždyť v šesti stupních by taková kytička, která stejně jako ona sama zbožňuje teplo, dokázala klidně růst v kožichu. Chodila loukami až do svítání. Vyšší tráva jí utřela rosou do kalhot, což nepřijemně zebalo na kůži. Kdesi v údolí prozpěvovali ptáci. Tomu ovšem sotva věnovala pozornost, protože přímo před Telucínyma očima zpoza obzoru povstalo oranžové slunce. Hleděla jako uhranutá. Jejich obloha byla příliš málo průhledná na to, aby své bílé slunce kdy viděli tak nízko. Pozemské svítání tedy prohlásila jednou z nejkrásnějších věcí, co za život spatřila. Ještě několik chvil si dopřávala ten pohled, než zaznamenala kroky. To už postarší dáma kousek od ní odložila dvě konve, které nesla ve vrásčitých rukách. Mile se na vesmírnou návštěvnici pousmála, aniž by stařícké zelené oči za skly brýlí zaznamenaly výtah o kus dál. Strážkyně nepočítala s tím, že kolem na někoho narazí.

„Vypravila ses za konikleci, děvenko?“ pronesla dáma pod šedými kudrnami.

„Konikleci?“ zpozorněla Teluca.

„Ty nejsi odtud, ale to jsem hned poznala. Za ten čas už na to mám čuch,“ prohlásila babička, zatímco promnoula své suché ruce. „V tuto dobu akorát začínají kvést. Takové krásné chlupeaté kytičky... Určitě bys je měla vidět na vlastní oči.“ V Telucině srdci se cosi zachvělo, jako když prohrabete žhavé uhlíky, abyste jim přihodili kus dřeva, který zachrání málem vyhasnutý plamen. To je ono! Rostlina, kterou hledá... Vykročila za stařenkou, která jí po cestě vysvětlovala, proč nosí konve s vodou.

„Letos je strašně sucho, tak jim nesu vodu, aby mi chudinky neuschly,“ pronesla s vrzavým smíchem, který měl ale k nepřijemnosti velice daleko.

„Tak hezky se o ně staráte. U nás rostliny respektujeme, ale vodu jim nikdo nenosí. Tu si musí jednoduše najít samy,“ pronesla Teluca, přičemž doufala, že zní pouze cizokrajně a ne vyloženě jako z jiné planety.

„Kéž by u nás lidé také své rostliny respektovali!“ zasmála se starší žena té volbě slov, jako by na ni bylo něco legračního. To ovšem Teluca nespatořovala. „Kdyby lidé respektovali rostliny, nemusely by koniklece být chráněné.“

„Ale zalévat je nemáte v zákonech, ne?“ vyzvíдалa dál strážkyně.

„Kdepak,“ smála se stařenka, „koniklece jsou mi přátelé a má láska, víš? Když můj muž odešel navždy, koniklec vyrostl přímo vedle křížku. Mám pocit, jako by to bylo znamení, a tak, když je zalévám, si připadám, jako by tu Jaromír byl pořád se mnou.“ *Jaromír, jak zvláštní jméno* – napadlo Telucu navzdory tomu, jak příběh začoumal jejím srdcem.

„Jistě je,“ řekla strážkyně, „u nás věříme, že nikdo neodchází navždy.“

„Děkuji, děvenko. Ale smím se zeptat, pročpak jsi tu ty, když koniklece neznáš?“ Stařenka vesmírnou hrdinku zaskočila. Přesto se strážkyně pousmála.

„S rostlinami jsem nikdy přátelství nenavázala. Mou láskou je perfekcionista rytíř a můj nejlepším přítelem chronický lhář. Nevím, jestli mi budete věřit, ale mého rytíře zřejmě může zachránit jediné rostlina, kterou ještě ani neznám,“ svěřila se jí Teluca. To už ale zahlédla cosi jemně fialového, co vykouklo z trávy. Zalapala po dechu. Zůstala opodál, zatímco stařenka donesla kytičce konev vody. Tuhle zalila jen trochu, načež vyrazila k další. Strážkyně ohromeně přidrlela k prvnímu z konikleců. Kapičky vody se držely v jemném bílém kožíšku roztomilé rostlinky s fialovým poupátkem. Na žádné planetě, kde Teluca kdy přistála, neviděla nic tak nádherného. Ani zemské svítání, ani elektrické záře na obloze jejího domovského světa. Původně měla trochu jiný plán. Až rostlinu najde, vezme jeden květ nebo list, načež jej přinese Rytíři. Tak ten plán zněl. Teď si však uvědomovala, že něčemu tak krásnému nechce ublížit.

„Jeden bych si chtěla vzít, ale nevím, jak zacházet se zdejšími rostlinami,“ přiznala Teluca.

„Tyhle ne, děvenko! Ty jsou divoké,“ řekla stařenka, jakmile vyprázdnila i druhou konev skoro na opačném konci louky.

Teluca sebou trhla. Tak takhle blízko se tedy ve skutečnosti ocitla smrti? Divoké rostliny na její planetě už by dávno vysunuly své zákeřné kořeny a zkoušely by strážkyni stáhnout pod zem. Nečekala ovšem, že něco tak malého a nevinného bude klasifikováno jako *divoká rostlina*.

„Netvař se tak vyděšeně, nesnědí tě. Doma na záhoně mám svoje domácí koniklece. Jeden ti dám, pokud ti tvého rytíře zachrání,“ pronesla babička, když se k ní dostala dost blízko.

„Vážně?“ vydechla Teluca nadšeně.

Mají domestikovanou verzi divokých rostlin? ! To je mimořádný pokrok pro celé lidstvo... - napadlo ji přitom.

„Samozřejmě. Budeš asi hodně zdaleka, vid?“ zeptala se starší dáma, zatímco kráčela po louce. Teluca babičku se smíchem doběhla.

„Bude to více jak tisíc kilometrů,“ vlastně nelhala. Jen neřekla, že to bude také více než milion kilometrů.

Došly na zahradu, kde ze svého prostorného záhonku stařenka vyloupla nevelkou chlupeatou rostlinku. Vysvětlila Teluce, jak o ni pečovat. Strážkyně raději všechno zapsala, až poté se s milou dámou rozloučila a vyšla k výtahu. Posadila květináč do rohu (připadalo jí to zvláštní, u nich totiž žádné květináče neexistovaly), pak opět odsunula plech z obrazovky a promluvila ke svému příteli.

„Withere, dostaneš mě prosím nahoru a pošleš krabici zpátky vědcům?“ požádala ho. Výtahu u nich většinou říkali prostě krabice. Měl nějaký odborný název. Něco jako transportní aerodynamický... kdo by si to pamatoval, a tudíž krabice.

„Našla jsi něco?“ promluvil její kamarád.

„Víc než něco!“ vyhrkla nadšeně. Zapnula kameru a ukázala mu květináč. Witherite se k tomu nevyjádřil. Zanedlouho vyletěla zpět nahoru. I s květníkem v rukou vystoupila na kovovou rampu pro přiletě, načež vběhla do obyvatelných prostor. Za jejími zády cosi zacvakalo a zašumělo, jak se krabice vydávala zpátky k povrchu. Proběhla chodbou. Spatřila dveře, z nichž právě vyhlédl Witherite.

„Withere! Je to konikleci!“ zakřičela nadšeně, přičemž kytičku vítězně zdvihla nad hlavu jako vesmírný pohár. Zastavila před ním a opět přemístila květináč do náruče pohybem podobným tomu, když chováte kočku.

„Koniklec ve skutečnosti nemá s kleci nic společného. Původní pojmenování bylo poniklec podle poníknutí, což znamená sklonit se k zemi,“ řekl nejistě.

Udiveně zamrkala: „Ale ta klec ve slově je. Jsem si jistá, že je to to, co hledám. A... jak to, že toho víš tolik o pozemských rostlinách?“ Tohle jí došlo až teď. Předtím myslela, že Witherite jen předčítá z databáze, ale ta teď zjevně nebyla k dispozici. Tak daleko, aby měl počítač v hlavě, se technika ještě nedostala.

Witherite pokrčil rameny: „Jsem fanoušek.“

„Zase lžeš. Věděl jsi to celou dobu,“ vyčetla fascinovaným tónem jen z toho jediného pohybu, kdy na moment pohlédl do strany. Za tu dobu už ho ale dokázala analyzovat na každém kroku. Jen ona poznala každou chvíli, kdy zalhal.

Witherite se pousmál: „Úděl kouzelníků je své triky nikdy neprozradit.“

„Ale proč? Proč jsi tohle celé dělal?“ nechápala.

Teď už zřejmě věděl, že lhát je zbytečné: „Když Rytířovo srdce praskne a někdo najde něco perfektního, vrátí se tam, kam celou dobu patří.“

„Ale nemohl jsi vědět, že bude chtít klec, co je ve skutečnosti rostlina s kožichem,“ uvědomila si ještě Teluca.

„Nemohl?“ vyslovil záluďně.

Vesmírná strážkyně rozhodně zavřela hlavou.

„Den předtím jsem se ho snažil přesvědčit, že jen na Zemi lze nalézt něco perfektního. A neřekl jsem mu víc než to, že jde o klec, co je ve skutečnosti rostlina s kožichem.“

Teluca zůstala stát s otevřenou pusou: „Takže tohle hraješ po celou dobu?“

Witherite přikývl.

Jen o chvíli později strážkyně vyrazila za Rytířem. Nahlédla do místnosti, kde předtím pořádky schůzi. Nejprve v přítmi myslela, že tam nikdo není, a zrovna ve chvíli, kdy už plánovala odejít, zahlédla, jak se světlo nějakého měsíce dotklo jeho siluety.

„Cerusi!“ zvolala. Vešla dovnitř, koniklec držela za zády. Rytíř k ní otočil tvář s výrazem, jako by o veškerý svět dávno ztratil zájem. Jak ovšem zahlédl, že cosi nese, přešel k ní trochu blíž.

„Znám jednu planetu...“ začala pomalu.

„Chceš mi dát planetu?“ vyslovil jako výtku bláznů. Ne proto, že by to nešlo. Jejich technika menší planetu dokázala zapřáhnout za loď jako káru za auto. Jen oba znali prostý fakt. Ve vesmíru dokonalá planeta není.

„Na to nejsem dostatečně mocná.“

Ona sama by přeci Zemi z jejího místa ve vesmíru vzít nedokázala.

„A co tedy?“

„Něco, co tvým očím zůstalo skryté právě proto, že nemá velikost planety. Něco příliš malého na to, abys to viděl. Rostlinu s názvem koniklec, ale nemohla jsem přinést jen jediný květ, jak je zvykem. Nemohla jsem jí ublížit. Tohle,“ odmlčela se, přičemž vytáhla malinkou rostlinku zpoza svých zad, „je dokonalost, Rytíři.“

V Rytířových očích zazářilo ohromení. Jejimu tvrzení ale nemohl vzdorovat. Popraskané srdce, jež doteď svíral v dlaních, zaplálo svitem jasnějším, než jaký odrážel měsíc za oknem. Červená záře se prohnala rozlámaným sklem, které spravila až do posledního koutu. Následně obklopila celý předmět.

Teluca chvíli neviděla nic. Musela před jasným světlem zavřít oči. Když je rozevřela, přestože jí ve zraku tančily zelené skvrny, spatřila Cerusovu prázdnou dlaň. Rty strážkyně rozehrál úsměv. Srdce se vrátilo, jak říkal Witherite. Najednou ale procítila a pochopila, co to pro ni znamená. Jako strážkyně Rytířova srdce tedy skončila...

„Nebud' přeci smutná,“ řekl, přičemž jí dal ruku na rameno, „protože tímto tě, Telucu, pasuji na strážkyni koniklecu.“

Teluca cítila, že v tu chvíli mu byla nejbliž, co se kdy dostala.

Byl to dlouhý vesmírný příběh, ale nyní víme jedno. Tím, čím ve vesmíru Země získala slávu, aniž by pozemšťané vůbec něco tušili, se stal právě koniklec. Databáze má za to, že nyní, když Teluca znovu nabyla titul strážkyně, je celá obrovská loď těchto rostlin plná. Vesmírná hrdinka se ovšem ráda podělí, takže pokud jste z jiné planety a potkáte ji, určitě té pozoruhodné ženě o jeden koniklec řekněte. Teď už v galaxii rostou úplně všude...